

สาธิต อุณหกะ

สบาย สบาย สิตะวิไล

“ไม้กวาด” ที่หายไป

“สร้างเสริมสุขภาพกาย” และ “สร้างเสริมสุขภาพใจ”
มักต้องเดินไปควบคู่กัน

“@Rama” ฉบับปฐมฤกษ์ปีนี้ จึงต้องขอเริ่มต้น
ด้วยการปรับสภาพจิตใจกันก่อน เพื่อให้มี “ภูมิต้านทาน
ทางใจ” ที่แข็งแกร่งขึ้น และใช้เป็น “ยาแรง” ในการรักษา
สุขภาพทางกายให้สดใสซาบซ่าปั้งปั้งกันไปตลอดทุกเมื่อเชื่อ
วัน

สุขภาพจิตดีสุขภาพกายย่อมดีตามมา การหยิบเรื่อง
เล่าที่น่าอึ้งแอมใจเรื่องนี้มาเล่าสู่กันฟัง อย่างน้อยนอกจาก
เป็นการ “ขอบคุณ” พร้อมเชิดชูตัวละครในเรื่องทางหนึ่ง
แล้ว ยังจะช่วยเปิดทางให้ทุกคนได้คิดและตระหนักถึงการ
“สร้างสุข” ให้กับตัวเองตามแบบฉบับที่ตนมีและเลือกที่จะ
ทำมัน แฉกเช่นตัวอย่างของ “ผู้ให้” ท่านนี้ ซึ่งเขาเลือก
ที่สร้างสุขในจิตใจของเขาด้วยการทำแบบนี้

เรื่องเล่ามีอยู่ว่า
คุณรู้มั๊ย ?...

“...การให้ไม่มีที่สิ้นสุด...”

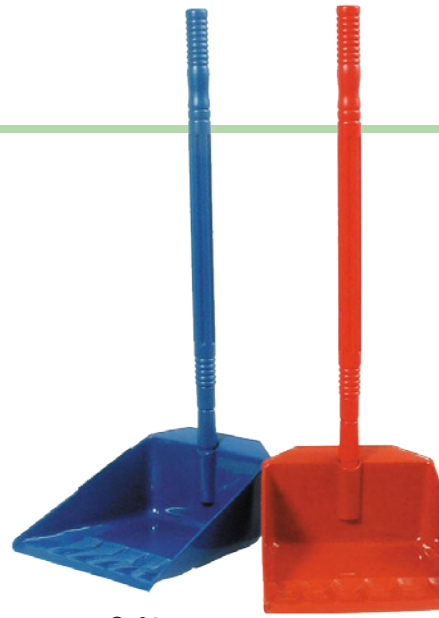
คอนเซ็ปต์คุณค่า คุณค่า ของมูลนิธิ ฯ มีคนนำมาใช้แบบ
“ไม่หวังผลตอบแทน” ในรามา ฯ

ที่เปิดตัวเรื่องอย่างนี้หลายคนคงมีน และทำหน้าที่งๆ
ว่าต้องการจะบอกอะไร

วันหนึ่ง...วันนั้นเมื่อประตูลิฟท์ชั้น 5 อาคารเรียนรวม
เปิดออก หัวหน้างานสร้างเสริมสุขภาพกฤตฤจจเกล้าความ
ด้วยน้ำเสียงอันน่าตื่นเต้นอิมเอมใจ ขณะพบกับลูกน้อง
คนคุ้นเคยในสายงานที่ยืนจังก้าอยู่เบื้องหน้า ถึงเรื่องราว
น่าประทับใจของ “คนธรรมดาที่ไม่ธรรมดา” ที่ฟังไปเจออะ
เจอและรับรู้มา

โดยเนื้อหาพอสรุปจับใจความได้ว่า...

คนรามา ฯ ไม่เคยสังเกตกันเลยว่า ในทุก ๆ เดือน
บริเวณหน้าตู้ปลา จุดรับฝากระบองสำหรับทำขาเทียม
อาคาร 1 ได้มี “ไม้กวาดทางมะพร้าว” ด้ามหนึ่ง ยืน
แอบอิงแฝงตัวแบบเงียบ ๆ หลบสายตาผู้คน ไว้คอยให้ผู้
ใช้งานมาหยิบฉวยนำไปทำประโยชน์ ตามบทบาทหน้าที่
อันพึงทำได้ของมันอยู่เสมอ

ไม้กวาดโผล่มาผู้ใช้ก็นำไป ไม้กวาดหายไปผู้ให้ก็ส่งคืนกลับมาวางใหม่ต่อไป ๆ แบบไม่สิ้นไม่สุด เวลาผ่านไป จากวันเป็นเดือน จากเดือนเป็นแรมปี ๆ ไม่เคยมีใครใส่ใจ หรือสังเกตเห็นว่าไม้กวาดด้ามนี้เป็นของใครนะ เป็นไม้ด้ามเดิมของคุณะ? ที่เจ้าหน้าที่เผลอลืมทิ้งไว้กระนั้นหรือ ?

แต่แท้จริงแล้ว ไม้กวาดนิรนามด้ามนี้

มันเป็นไม้กวาดของผู้ป่วยคนหนึ่ง ผู้ป่วยที่อาสารับบทเป็น “ผู้ให้” ที่เต็มเปี่ยมไปด้วย “น้ำใจ” และไม่เคยคิดหวังสิ่งใดตอบแทน ทุกเดือนเขาแอบส่งไม้กวาดทางมะพร้าวที่ทำด้วยสองมือกับหนึ่งหัวใจให้กับรามา ๆ อยู่เป็นประจำ

การให้ที่ไม่หวังสิ่งตอบแทนของเขา มันถูกตอกย้ำให้เห็นเป็นภาพชัดจากการกระทำ เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมา เขาไม่เคยแสดงตนใดใด หรือบอกเล่าเรื่องราวสิ่งนี้ ให้ใครได้ทราบและรับรู้เลย แม้แต่คนเดียว

แต่แล้วความดีที่พวกเราไม่รู้ แต่ฟ้ารู้ มันได้ถูกเปิดเผยออกมาเองอย่างไม่ได้ตั้งใจ

3 เดือนกว่ากับการหายไปของไม้กวาด...

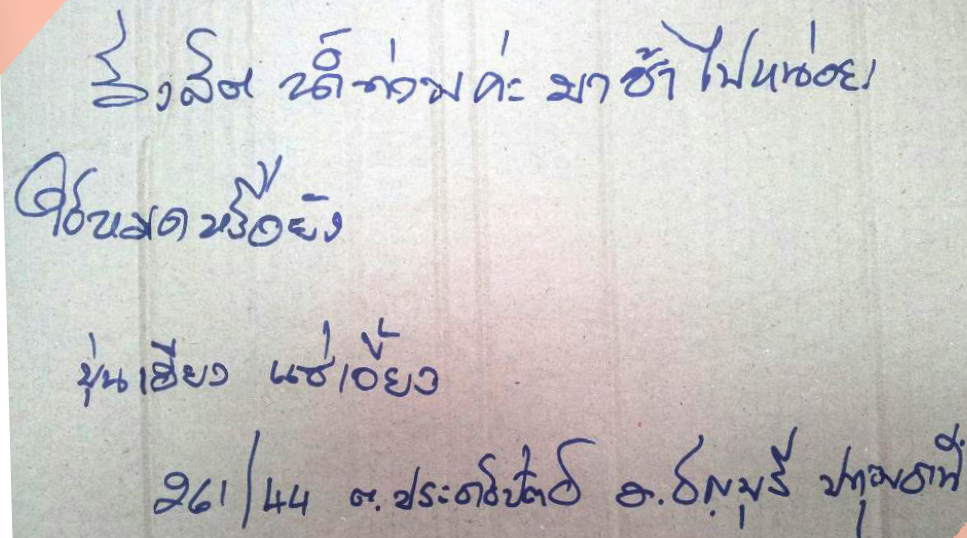
ไม่มีคนรู้ ไม่มีใครสนใจและใส่ใจ เรื่องการหายไปของไม้กวาดนี้ แม้แต่น้อย

จนเช้าวันที่เรื่องราวของไม้กวาดนี้เริ่มมี...ตัวตนขึ้น

ไม้กวาดกลับมาคืนที่เดิม แอบอิงตู้บริจาค ใบเดิมๆ พร้อมหนึบบันทึกโน้ตสั้น ๆ ที่เขียนว่า

“รังสิตน้ำท่วมค่ะ มาเข้าไปหน่อย ใช้หมดหรือยัง”...และชื่อ
พร้อมกับที่อยู่

รังสิต น้ำท่วมค่ะ มาเข้าไปหน่อย
ใช้หมดหรือยัง
ชุมชนเอียง แซ่เอี้ยง
261/44 ต.ระดังใต้ อ.ระดังใต้ จ.ระยอง

จากข้อความสั้นๆ ที่ทิ้งไว้ในเศษกระดาษ อ่านแล้วทุกคนคง
เข้าใจเหมือนกับเราว่า เขาไม่ได้ต้องการแสดงตัวตนว่าเขาเป็นใคร

แต่เขาต้องการสารภาพผิดในฐานะผู้ให้ที่ต้องละเลย ละทิ้งการ
ให้ด้วยความจำเป็น เขาคงรู้สึกผิดที่ไม่ได้ให้ เขาคงไม่มีความสุขที่
รามาฯ ไม่มีไม้กวาดเหล่านี้ไว้ใช้ในช่วงที่บ้านของเขา น้ำท่วม และ
เขาคงมีความสุขกับการให้ในแบบฉบับที่ไม่มีที่สิ้นสุด

จะด้วยเหตุผลประการใดๆ ก็ตาม ความรู้สึกที่ได้รับจากความ
เล่าของเรื่องนี้

นอกเหนือจากอยากบอกทุกคนให้ได้ทราบว่า...

วันนี้มีใครคนหนึ่งชื่อ “ชุมชนเอียง แซ่เอี้ยง” เขาสุขใจที่ให้
รามาฯ แบบที่ไม่เคยหวังผลตอบแทนแล้ว ยังอยากจะสื่อให้ทุก

คนได้เห็นถึงเรื่องความมีน้ำใจ สิ่งง่าย ๆ ที่ทำไม่ยาก
ขึ้นอยู่กับว่า...เราทุกคนจะทำมันมัยเท่านั้น และเมื่อทำ
แล้วสิ่งที่จะได้รับตามมานั้นคือ... “ความสุขใจ”

เรื่องเล่าเรื่องนี้เป็นไงบ้างครับ...

พอจะทำให้รู้จักคำว่า “สุข” เกิดขึ้นที่ “ใจ” ขึ้น
มาบ้างหรือยัง

ถ้าเข้าใจแล้วเรามาทำตัวให้ “ใจสุข” เพื่อต่อยอด
สู่การ “สุขกาย” กันเลยดีมัย

เอ.. หากใครที่ยังมีใจรกรุงรังอยู่ละก็

อนุญาตให้ยืม “ไม้กวาดที่กวาดได้ถึงใจ” ดำเนิน
ไปใช้ปิดใจก่อนก็ได้ นะครับ

